

Pretendă în vreme de pandemie

Blacks

E vrerea unor gânduri să se-avânte
din locul unor inimi de români,
Să le îmbrăcăm cu focul din cuvinte
și s-apărăm ai codrilor plămâni.

Să stăm închiși e ordin... din regie
Și ochii să-i închidem în tandem,
Dar ne răsună cruda elegie
ce, zi cu zi, se-ndreaptă spre blestem.

Ne-or blestema copiii în tăcere
când munții vor fi goi de-al lor șiac,
căci n-am simțit a codrului durere
iscată sub tăiș de-austriac.

Obloane ne-au întins prin ordonanțe
dramatizând un nedorit flagel,
Din ochi să nu ne facem ambulante
ce ar lupta cu-al drujbelor măcel.

Nu poți să circuli fără de adresă,
Nici prin cuvânt nu poți să te revolți,
Dar asasinii au scăpat din lesă,
iar drujba lasă cerul fără bolți.

Noi stăm bolnavi, ascunși în carantină,
Și ne-amăgim că suntem mult prea mici
să curățăm tratatele de tină,
sa disociem destinul de mojici.

E-un vals zănatic zgomotul de drujbă
ce sună-n depărtări sau apropieri
Și cad păduri sub a tăcerii slujbă,
dar ne bronzăm, în gând, sub palmieri.

Vedem vecinul tremurând de ură
că pleacă lemnul fără aprobări,
dar suntem cantonați în bătătură
și nu avem nici drept la întrebări.

- O, biet vecin, cu lacrimi fără flinte,
tăcerea ta e-un fluviu fără punți!
De ce nu căutăm ca prin cuvinte

o platoșă să-ntindem peste munți?

Alături îți sunt eu și tot poporul,
excepția fiind la politruci
ce au vândut la alții viitorul
ca munții să ni-i pună pe butuci.

- O, biet popor, închis în nepăsare
De ce nu-ți faci un virus din cuvânt
că să ataci pe cei fără chemare
ce au vândut al munților veșmânt?

Să devenim un glas ca o legendă,
ce-o vom trimite spre nelegiuți
să bată-n cancelarii c-o pretendă:
CĂ MUNȚII NI-I DORIM ÎMPĂDURIȚI!